

бѣше да се навре въ миша дупка. Да се скрие нейде, ала кжде? Бѣгаше той като подплашено звѣрче самъ.

Децата сж опакъ свѣтъ. Щомъ разбраха, че Янко се сърди отъ тоя прѣкоръ, ревнаха следъ него всички.

А когато ги пуснаха за обѣдъ, виковетѣ: „Зозо!“ ... „Зозо!“ ... „Зозо!“ ... се носѣха изъ улицитѣ, изъ махлата, гдето живѣеше Янко, та чакъ до дома му. Всички ученици, цѣлото училище почти тичаше следъ него и викаше. Янко замѣряше съ камъни, сби се съ мнозина отъ ученицитѣ. Намѣсиха се граждани и ги разтърваха.

Чакъ когато Янко хлопна портата задъ себе си, чакъ тогава въздъхна дълбоко. У дома никой го не посрещна, никой го не успокои и погали. Нѣмаше милата му майчица да го прегърне и утеши ... И Янко избухна въ плачъ. Всички му думатъ това лошо име, всички сж противъ него! ... Той е самъ, самичъкъ въ свѣта. Плачеше Янко седналъ на прага на кжщата, хлипаше и триеше очитѣ си съ ржкавъ.

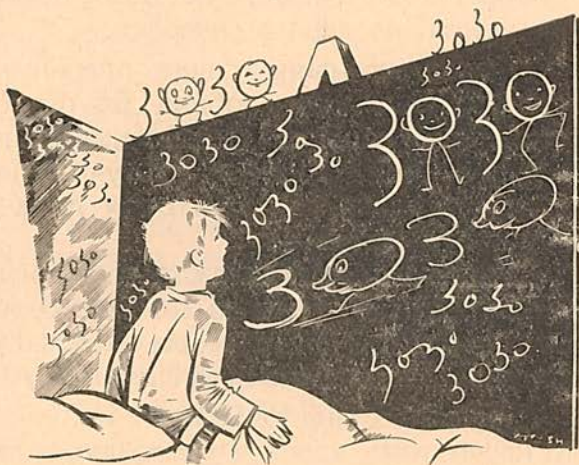
— Какво си се разревалъ като на гробища? — извика нѣкой надъ него

Янко трепна и скочи. Бѣше баща му и го гледаше сърдитъ.

— Пакъ е пиянъ, — помисли си Янко и кротко взе хлѣба и сиренето отъ ржцетѣ на баща си, влѣзе въ кжщи и почна да слага софрата ...

Седнаха да обѣдватъ. Янко едвамъ преглъщаше хлѣба и сълзитѣ си. Отъ като загуби майка си, две години вече, никой не му е продумалъ блага дума. Баща му следъ смъртъта на майка му скиташе по кръчмитѣ, връщаше се у дома пиянъ и викаше и се караше на момчето.

Сега баща му мълчи. Не му продума ни дума той. Обѣдва и легна да спи.

Той почна да сънува името Зозо.